



מ"ח 1931/19 - יעקב סגל נגד עיריית פתח תקווה, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 1931/19

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

יעקב סגל

נגד

המשיבות:

1. עיריית פתח תקווה
2. מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1.

מונחת לפני בקשה למשפט חוזר.

המבקש קיבל בשנת 2014 דוח בגין עבירת חניה וביקש להישפט. הוא לא התייצב לדיון בבית המשפט לתעבורה, והתביעה הציגה אישורים על כך שנשלחו לו הזמנות בדואר רשום, שהמבקש לא הגיע לדרשן. עקב טעות דפוס צוינה בכתב האישום עבירה קלה מזו שצוינה בדוח - במקום העבירה של חניה במקום האסור לחניה צוינה עבירה של חניה ללא תשלום. כן צוין בטעות סכום קנס של 100 ש"ח, במקום הסכום של 500 ש"ח שצוין בדוח. הטעות לא באה לידי ביטוי בדיון, והמבקש הורשע בעבירה שבגינה קיבל את הדוח - חניה במקום אסור. כן הוכפל בגזר הדין הקנס שקיבל המבקש - סך של 1,000 ש"ח.

2.

המבקש ידע מהם העבירה והקנס המיוחסים לו, וכך היה למצער במועד שבו הגיש ערעור על הכרעת



הדין בשנת 2015 - ערעור בו ציין במפורש את הפרטים הנכונים. בערעור לא התייחס המבקש לטעות הסופר בכתב האישום, אלא ערער רק על כך שהדין נוהל בהעדרו, תוך העלאת תלונות כלליות כלפי דואר ישראל. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור לנוכח האישורים בדבר הזמנת המערער לדין. לאחר דחיית הערעור הגיש המבקש בקשה לביטול פסק דין לבית המשפט לתעבורה, ובה העלה את הטענה ביחס לטעות הסופר בכתב האישום. הבקשה נדחתה, בין היתר לנוכח העובדה שהמבקש כבר ערער על פסק הדין. להשלמת התמונה יצוין כי המאשימה, בתגובתה לבקשה, הסכימה לפנים משורת הדין לכך שהמבקש ישלם את הסכום שצוין בטעות בכתב האישום - סכום נמוך מזה שבו נקנס המבקש, הנובע מן העבירה הקלה יותר שיוחסה לו בטעות (סעיף 16 לתגובת המאשימה מיום 10.2.2016).

המבקש לא השלים עם כל אלה, ומכאן הבקשה למשפט חוזר. המבקש טוען כי המאשימה זיפה מסמכים בעניינו, כי הוא הורשע בעבירה שלא ביצע - העבירה הקלה יותר שצוינה בכתב האישום - וכי מטעמים אלה יש להורות על זיכוי מכל עבירה. כן מבוקש, בין היתר, להורות למשטרה לפתוח בחקירה ולהורות ליועץ המשפטי לממשלה לפתוח בבדיקה בעניין של עבירות פליליות שלטענתו בוצעו. נציג היועץ המשפטי לממשלה, מנגד, טוען כי אין חשש לעיוות דין. הוא מדגיש כי הטענה בדבר משוללת כל יסוד, מטעים כי העבירה שבגינה קיבל המבקש דוח - חניה במקום אסור - צולמה והוכחה כראוי, וזורק אור על כך שהבקשה הוגשה למעלה משלוש שנים לאחר מתן פסקי הדין בעניינו של המבקש.

3. דין הבקשה להידחות. במכלול הנסיבות עולה כי לא נגרם למבקש עיוות דין המצדיק ניהולו של משפט חוזר, וזאת בשים לב להצטרפות הנתונים הבאים: ראשית, המבקש השתהה כמה שנים בטרם הגיש את הבקשה. התנהלות כזו סותרת את דרישת תקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957, לפיהן בקשה למשפט חוזר "תוגש תוך תשעים יום מן היום בו נודע למבקש על קיום אחת העילות" (תקנה 4, שכותרתה "מועד הגשת הבקשה"). המבקש המתין למעלה משלוש שנים, ולא נתן בבקשתו כל הסבר לשיהיו זה. כידוע, אחד השיקולים המעצבים את ההחלטה בבקשה למשפט חוזר הוא השיקול של סופיות הדין, וקשה ליישב שיקול זה עם התקופה הארוכה שחלפה. שנית, המבקש ידע מהם העבירה והקנס המיוחסים לו, כפי שעולה מכתב הערעור שהגיש, אך לא העלה את טענת הטעות במסגרת הערעור, אלא "דילג" על הערעור והעלה את הסוגיה רק בבקשה למשפט חוזר. גם להתנהלות כזו יש משקל. שלישית, בסופו של דבר הורשע המבקש בעבירה שעליה קיבל את הדוח מלכתחילה, ועיון בתמונות שצורפו להליכים קמא מלמד כי על פני הדברים המבקש אכן חנה במקום המיוחס לו בדוח. אם כן, אין תשתית לטענות בדבר זיוף, ובנוסף לכך הטעות בכתב האישום - ייחוס של עבירה קלה מזו שביצע המבקש - לא השפיעה בסופו של דבר על התוצאה. רביעית, המאשימה הייתה נכונה בזמן אמת ובעקבות טענות המבקש על טעות להקל עמו, ולחייבו בסכום הקנס הנמוך יותר שצוין בטעות. במכלול נסיבות זה, כאמור, אין חשש לעיוות דין ואין הצדקה לעריכת משפט חוזר.

לבסוף, המבקש הוסיף וביקש סעדים רבים נוספים, מעבר לעריכת משפט חוזר או זיכוי, ואולם בקשה למשפט חוזר אינה המקום המתאים ביחס אליהם.

4. הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ב בסיון התשע"ט (25.6.2019).



ש ו פ ט
